

Recensent: H.J.Lammers

Fred Stamkot: **‘Momenten van een partner’** Hematon/ Lymfeklierkanker Vereniging Nederland Utrecht 2013 ISBN 9789081393218 (Non Hodgkin/PO) Zie ook: <http://www.lvn.nfk.nl/verwijsgids/aanbevolen-boeken/>

Bestellen : fstamkot@planet.nl, De opbrengst van het boek is bestemd voor het familiehuis van de Daniel den Hoed kliniek te Rotterdam.

Soort boek / Ziekte / Stijl: Boek van 39 pagina's met columns waarin 27 momenten uit het ziekteproces van een kankerpatiënt door de partner van de zieke wordt beschreven.

Over de schrijver: Fred Stamkot (Rotterdam, 1947) is schrijver/journalist en woont te Gorinchem. Hij is gehuwd met Anke, die werkzaam is als lerares. Zij hebben een zoon en een dochter. Op Sinterklaasdag 1991 wordt bij Anke een non-Hodgkinlymfoom SLVL (kwaadaardige kanker uitgaande van de lymfeklieren) gediagnosticeerd. Vijftien jaar na de succesvolle behandeling besluit hij om, in zijn geheugen gegrepte momenten uit de ziektegeschiedenis, als columns in het blad Lymfo van Lymfeklierkanker Vereniging Nederland te publiceren. Dit resulteerde in de 27 momenten die zijn gebundeld tot dit boek en zijn beschreven vanuit het perspectief van de partner.

Boekbespreking:

Achterkaft: “Wie met kanker wordt geconfronteerd, weet zich in de meeste gevallen omringd door liefde en zorg. De bodem onder het bestaan is weggeslagen. Terecht leven naasten, familie en vrienden intens met de patiënt mee. Voor de partner van de patiënt is een speciale rol weggelegd in het ziekteproces. Hij of zij wordt geacht steun en toeverlaat te zijn van degene die dor het noodlot is getroffen. Zijn er kinderen, dan moet één oudere vaak de taken van twee vervullen. Tijdens de behandeling is de partner belast met een aanzienlijk deel van de huishouding. Soms gaat intussen het werk gewoon door Toch gebeurt het maar hoogst zelden dat iemand aan hem of haar vraagt ‘En hoe gaat het met jou....?’”.

Een willekeurige keuze uit de onderwerpen die in de columns aan de orde zijn gebracht over de ziekteperiode (operatie, 6 keer chemotherapie, 30 bestralingen):

-24 uur braken na chemotherapie

-de haaruitval

-de ontelbare bezoeken vanuit Gorinchem aan de Daniël den Hoed kliniek in Rotterdam

-de contacten met artsen en verpleging (grandioze medische en verpleegkundige behandeling, protocollair handelende huisarts, bureaucratische onpersoonlijke ARBO arts)

-de angst en onzekerheid in de ogen en in het gedrag van de beide kinderen (tijdens de ziekteperiode resp. 15 en 12 jaar oud)

-de slapeloze nachten

-begrip en medewerking bij werkgever

-onzekerheid/onhandigheid bij kennissen en collega's hoe zich te gedragen.

Bij een routinecontrole in 2008 wordt een terugkeer van de kanker, zij het in "een rustige vorm" geconstateerd: een splenisch lymfoom met villeuze lymfocyten. Daar valt mee te leven.

Het boek wordt besloten met een ontroerend "moment" van de dochter (27 jaar) en van de zoon (30).

Wat viel op:

Het beroep van de schrijver is onmiskenbaar in dit boek: Het bestaat uit leesbare, gevoelvolle, heldere en duidelijke columns. Omdat het vijftien jaar duurde voordat de stukken werden opgeschreven en de afloop gunstige was, zijn de ervaringen bezonken. Maar nog steeds zijn het aansprekende momenten uit de ziektegeschiedenis van zijn vrouw. Centraal staat hierbij het voor haar aan zekerheid grenzende optimisme dat alles goed zou komen, wat haar wilskracht en moed geeft. (pag.27 "kom maar op met die chemo")

Citaten:

(Pag. 14): *(na het afsluitend consult bij de oncoloog na de succesvolle behandeling)* "En mijn vrouw? Zij glimlachte weer. De arts had niet alleen de patiënt maar ook de mens aangesproken".

(Pag. 26): *(bezoek aan jaarcongres van Hodgkin Contact Vereniging)* "De voorzitter opende de vergadering. Hij heette ons welkom en vertelde dat de vereniging was gegroeid, dat er weer een fiks aantal leden bij was gekomen. Toen sprak hij met enige ironie: 'En ik weet nu nog niet of ik daar nou zo blij mee moet zijn'"

(Pag. 27): "Inmiddels zijn wij dus vijftien jaar verder (- -) met kanker in ons achter- hoofd. We weten nu wat optimaal genieten is. Van kleine momenten, van mooie momenten . (-) Anke geniet ook zo van die momenten, die nu bijna weer vanzelfsprekend zijn.. En dan kijk ik haar aan. Mijn maatje, die ooit ziek was. Ik voel me rijk!".

(Pag. 34): *(na het weer optreden van kanker)* "Cynisch gezegd: daar kunnen we mee leven. Maar belangrijker is dat ene moment, dat ene zinnetje van Anke. (pag.27). Dát is genoeg. We willen een toekomst hebben, we zullen een toekomst krijgen".